

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) 2018/842

2019/EØS/102/25

av 30. mai 2018

om medlemsstatenes bindende årlige reduksjoner av klimagassutslipp i tidsrommet 2021–2030 som bidrag til klimatiltak for å oppfylle forpliktelsene i henhold til Paris-avtalen, og om endring av forordning (EU) nr. 525/2013(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 192 nr. 1,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,

etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I sine konklusjoner av 23. og 24. oktober 2014 om klima- og energirammen for 2030 godkjente Det europeiske råd et bindende mål om innen 2030 å redusere Unionens egne klimagassutslipp for hele økonomien med minst 40 % sammenlignet med 1990, og dette målet ble bekreftet i Det europeiske råds konklusjoner av 17. og 18. mars 2016.
- 2) I sine konklusjoner av 23. og 24. oktober 2014 fastslo Det europeiske råd at målet for utslippsreduksjon på minst 40 % bør nås av Unionen i fellesskap på en mest mulig kostnadseffektiv måte, med en reduksjon innen 2030 i sektorene i og utenfor Den europeiske unions ordning for handel med utslippskvoter (EU ETS), fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/87/EF⁽⁴⁾, på henholdsvis 43 % og 30 % sammenlignet med 2005. Alle sektorer av økonomien bør bidra til oppnåelse av disse reduksjonene i klimagassutslipp, og alle medlemsstatene bør delta i denne innsatsen, idet hensynet til rettferdighet og solidaritet veies opp mot hverandre. Metoden for å fastsette nasjonale reduksjonsmål for sektorer utenfor ETS, med alle de elementene som får anvendelse i europaparlaments- og rådsvedtak nr. 406/2009/EF⁽⁵⁾, bør fortsette fram til 2030, med innsatsen fordelt på grunnlag av det relative brutto nasjonalprodukt (BNP) per innbygger. Alle medlemsstater bør bidra til Unionens samlede reduksjon i 2030, med mål fra 0 % til -40 % sammenlignet med 2005. Nasjonale mål innenfor gruppen av medlemsstater med et BNP per innbygger over gjennomsnittet i Unionen, bør justeres forholdsmessig for å ta hensyn til kostnadseffektivitet på en rettferdig og balansert måte. Oppnåelsen av disse reduksjonene i klimagassutslipp bør øke effektivitet og innovasjon i Unionens økonomi, og bør fremme forbedringer, særlig i bygninger, landbruk, avfallshåndtering og transport, i den grad dette omfattes av denne forordnings virkeområde.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 156 av 19.6.2018, s. 26, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 269/2019 av 25. oktober 2019 om endring av EØS-avtalens protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter, ennå ikke kunngjort.

(1) EUT C 75 av 10.3.2017, s. 103.

(2) EUT C 272 av 17.8.2017, s. 36.

(3) Europaparlamentets holdning av 17. april 2018 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 14. mai 2018.

(4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/87/EF av 13. oktober 2003 om opprettelse av en ordning for handel med utslippskvoter for klimagasser i Fellesskapet og om endring av rådsdirektiv 96/61/EF (EUT L 275 av 25.10.2003, s. 32).

(5) Europaparlaments- og rådsvedtak nr. 406/2009/EF av 23. april 2009 om medlemsstatenes innsats for å redusere sine klimagassutslipp med henblikk på å oppfylle Fellesskapets forpliktelser til å redusere klimagassutslippene fram til 2020 (EUT L 140 av 5.6.2009, s. 136).

- 3) Denne forordning utgjør en del av gjennomføringen av Unionens bidrag i henhold til Paris-avtalen⁽¹⁾ vedtatt i henhold til De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring («UNFCCC»). Paris-avtalen ble inngått på Unionens vegne 5. oktober 2016 ved rådsbeslutning (EU) 2016/1841⁽²⁾. Unionens forpliktelse til reduksjoner i klimagassutslipp for hele økonomien ble fastsatt i det planlagte nasjonalt fastsatte bidraget som Unionen og dens medlemsstater i lys av Paris-avtalen framla for sekretariatet til FNs rammekonvensjon om klimaendring 6. mars 2015. Paris-avtalen trådte i kraft 4. november 2016 og erstatter framgangsmåten i Kyoto-protokollen fra 1997, som ikke videreføres etter 2020.
- 4) Paris-avtalen fastsetter blant annet et langsiktig mål i samsvar med målsettingen om å holde den globale temperaturøkningen godt under 2 °C sammenlignet med førindustrielt nivå og tilstrebe å begrense den til 1,5 °C over førindustrielt nivå. Den understreker også betydningen av å tilpasse seg de skadelige virkningene av klimaendringene og gjøre kapitalstrømmene forenlig med en vei mot lave klimagassutslipp og en klimarobust utvikling. Paris-avtalen krever også en balanse mellom menneskeskapte utslipp av klimagasser fra kilder og opptak av klimagasser i karbonsluk i annen halvdel av dette århundret, og oppfordrer partene til å treffe tiltak for å bevare og styrke, etter hva som er relevant, karbonsluk og -reservoarer for klimagasser, herunder skog.
- 5) I sine konklusjoner av 29. og 30. oktober 2009 støttet Det europeiske råd, innenfor rammen av de nødvendige reduksjonene som ifølge FNs klimapanel (IPCC) skal gjennomføres av industrilandene i fellesskap, Unionens mål om å redusere klimagassutslippene med 80–95 % innen 2050 sammenlignet med 1990-nivået.
- 6) De nasjonalt fastsatte bidragene fra partene i Paris-avtalen skal gjenspeile deres høyest mulige ambisjon og utgjøre en framgang over tid. I tillegg bør partene i Paris-avtalen bestrebe seg på å utarbeide og formidle langsiktige strategier for en utvikling med lave klimagassutslipp, idet det tas hensyn til målene i Paris-avtalen. Rådets konklusjoner av 13. oktober 2017 anerkjenner betydningen av de langsiktige målene og den femårige revisjonssyklusen for gjennomføringen av Paris-avtalen, og framhever betydningen av langsiktige strategier for en utvikling med lave klimagassutslipp som et politisk verktøy for å utvikle pålitelige prosesser og de langsiktige politiske endringene som kreves for å nå målene i Paris-avtalen.
- 7) Overgangen til ren energi krever endringer i investeringsatferd og stimuleringstiltak på alle politikkområder. Det er av største prioritet for Unionen å opprette en robust energiunion for å kunne gi borgerne sikker, bærekraftig og konkurransedyktig energi til en rimelig pris. Skal dette oppnås, krever det at man med denne forordning opprettholder ambisiøse klimatiltak, og at det gjøres framskritt innenfor andre områder av energiunionen, som angitt i kommisjonsmeldingen av 25. februar 2015 med tittelen «A Framework Strategy for a Resilient Energy Union with a Forward-Looking Climate Change Policy» (en rammestrategi for en robust energiunion med en framtdsrettet klimapolitikk).
- 8) En rekke unionstiltak øker medlemsstatenes evne til å oppfylle sine klimaforpliktelser og er av avgjørende betydning for å oppnå nødvendige reduksjoner i klimagassutslippene i de sektorene som omfattes av denne forordning. Disse tiltakene omfatter regelverk for fluorholdige klimagasser, reduksjoner i CO₂-utslipp fra veigående kjøretøyer, bygningers energiytelse, fornybare energikilder, energieffektivitet og sirkulær økonomi, samt Unionens finansieringsordninger for klimarelaterte investeringer.
- 9) I konklusjonene fra Det europeiske råd av 19. og 20. mars 2015 ble det påpekt at Unionen er forpliktet til å bygge en energiunion med en framtdsrettet klimapolitikk på grunnlag av Kommisjonens rammestrategi, hvis fem dimensjoner er tett knyttet til hverandre og styrker hverandre gjensidig. Måtehold i energibehovet er en av de fem dimensjonene i denne energiunionsstrategien. Forbedring av energieffektivitet kan gi betydelige reduksjoner i klimagassutslipp. Det kan også være gunstig for miljø og helse, forbedre energisikkerheten, redusere energikostnadene for husholdninger og foretak, bidra til å avhjelpe energifattigdom og føre til økt sysselsetting og økonomisk virksomhet i hele økonomien. Tiltak som bidrar til å øke utbredelsen av energibesparende teknologi i bygninger, industri og transport, kan være en kostnadseffektiv måte for å hjelpe medlemsstatene å oppnå sine mål i henhold til denne forordning.

⁽¹⁾ Paris-avtalen (EUT L 282 av 19.10.2016, s. 4).

⁽²⁾ Rådsbeslutning (EU) 2016/1841 av 5. oktober 2016 om godkjenning på Den europeiske unions vegne av Paris-avtalen vedtatt i henhold til De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring (EUT L 282 av 19.10.2016, s. 1).

- 10) Innføring og utvikling av bærekraftig og innovativ praksis og teknologi kan styrke landbrukssektorens rolle i forbindelse med begrensning av og tilpasning til klimaendringene, særlig ved å redusere klimagassutslipp og ved å bevare og styrke karbonsluk og karbonlagre. For å redusere karbonavtrykket og det økologiske avtrykket i landbrukssektoren, samtidig som dens produktivitet, regenereringsevne og levedyktighet opprettholdes, er det viktig å styrke tiltak for begrensning av og tilpasning til klimaendringene samt finansieringen av forskning for utvikling av og investeringer i bærekraftig og innovativ praksis og teknologi.
- 11) Landbrukssektoren har en direkte og betydelig virkning på det biologiske mangfoldet og økosystemene. Derfor er det viktig å sikre sammenheng mellom målet med denne forordning og annen unionspolitikk og andre mål, for eksempel den felles landbrukspolitikken og målene knyttet til strategien for biologisk mangfold, skogstrategien og strategien for sirkulær økonomi.
- 12) Transportsektoren står for nesten en firedel av Unionens klimagassutslipp. Det er derfor viktig å redusere klimagassutslippene og risikoene i forbindelse med avhengigheten av fossilt brensel i transportsektoren gjennom en samlet strategi for å fremme reduksjon av klimagassutslipp og energieffektivitet i transportsektoren, for elektrisk transport, for en overgang til mer bærekraftige transportmåter, og for bærekraftige, fornybare energikilder i transportsektoren også etter 2020. Overgangen til lavutslippsmobilitet som en del av den mer omfattende overgangen til en trygg og bærekraftig lavutslippssøkonomi kan forbedres gjennom innføring av gunstige vilkår og sterke stimulerings tiltak, samt langsiktige strategier som kan øke investeringene.
- 13) Virkningen av unionspolitikk og nasjonal politikk samt tiltak for å gjennomføre denne forordning, bør vurderes i samsvar med overvåkings- og rapporteringsforpliktelsene i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 525/2013⁽¹⁾.
- 14) Uten at det berører budsjettmyndighetens myndighet, bør integreringsmetoden gjennomført under den flerårige finansielle rammen for 2014–2020, dersom det er relevant, videreføres og forbedres med sikte på å svare på de utfordringene og investeringsbehovene som er knyttet til klimatiltak fra 2021 og framover. Unionsfinansiering bør være forenlig med målene i Unionens klima- og energipolitikk for 2030 og de langsiktige målene uttrykt i Paris-avtalen, for å sikre mer effektiv bruk av offentlige midler. Kommisjonen bør utarbeide en rapport om virkningen av unionsfinansiering over unionsbudsjettet eller på annen måte i henhold til unionsretten med hensyn til klimagassutslipp i de sektorene som omfattes av denne forordning eller direktiv 2003/87/EF.
- 15) Denne forordning bør omfatte klimagassutslipp fra IPCC-kategoriene energi, industriprosesser og produktbruk, landbruk og avfall som fastsatt i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, unntatt klimagassutslipp fra virksomhet oppført i vedlegg I til direktiv 2003/87/EF.
- 16) De dataene som i dag rapporteres i de nasjonale klimagassfortegnelsene og i de nasjonale registrene og EU-registrene, er ikke tilstrekkelige til å kunne fastsette på medlemsstatsplan CO₂-utslippene fra sivil luftfart på nasjonalt plan som ikke er omfattet av direktiv 2003/87/EF. Dersom Unionen vedtar rapporteringsforpliktelser, bør den ikke pålegge medlemsstatene eller små og mellomstore bedrifter (SMB-er) byrder som ikke står i forhold til de målene som skal nås. CO₂-utslipp fra flyginger som ikke er omfattet av direktiv 2003/87/EF, utgjør bare en svært liten del av de samlede klimagassutslippene, og opprettelse av et rapporteringssystem for disse utslippene vil være urimelig belastende i lys av eksisterende krav til sektoren som helhet i henhold til direktiv 2003/87/EF. Derfor bør CO₂-utslipp fra IPCCs kildekategori «1.A.3.A sivil luftfart» behandles som lik null for formålene i denne forordning.
- 17) Reduksjonen av klimagassutslipp i hver enkelt medlemsstat for 2030 bør fastsettes i forhold til nivået for dens gjennomgåtte klimagassutslipp for 2005 som er omfattet av denne forordning, unntatt verifiserte klimagassutslipp fra anlegg som var i drift i 2005, og som først ble omfattet av EU ETS etter 2005. Årlige utslippstildelinger for tidsrommet 2021–2030 bør fastsettes på grunnlag av data som er framlagt av medlemsstatene og gjennomgått av Kommisjonen.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 525/2013 av 21. mai 2013 om en ordning for overvåking og rapportering av klimagassutslipp og for rapportering av andre opplysninger på nasjonalt plan og unionsplan som er relevante for klimaendring, og om oppheving av vedtak 280/2004/EF (EUT L 165 av 18.6.2013, s. 13).

- 18) Metoden med å fastsette årlige bindende nasjonale grenser som ble innført ved vedtak nr. 406/2009/EF, bør videreføres for tidsrommet 2021–2030. Reglene for fastsettelse av de årlige utslippstildelingene for hver medlemsstat, som fastsatt i denne forordning, bør følge samme metode som for medlemsstater med negative grenser i henhold til nevnte vedtak, men slik at beregningen av forløpet begynner fem tolvdelar inne i tidsrommet 2019–2020 eller i 2020 på bakgrunn av de gjennomsnittlige klimagassutslippene i tidsrommet 2016–2018, og at forløpet slutter ved den grensen for 2030 som er fastsatt for hver enkelt medlemsstat. For å sikre hensiktsmessige bidrag til Unionens mål for reduksjon av klimagassutslipp for tidsrommet 2021–2030, bør startdatoen for forløpet fastsettes for hver medlemsstat på grunnlag av hvilke av disse datoene som gir den laveste tildelingen. En tilpasning av den årlige utslippstildelingen i 2021 bør fastsettes for medlemsstater som både har en positiv grense i samsvar med vedtak nr. 406/2009/EF og økende årlige utslippstildelinger mellom 2017 og 2020, fastsatt i samsvar med kommisjonsbeslutning 2013/162/EU⁽¹⁾ og kommisjonens gjennomføringsbeslutning 2013/634/EU⁽²⁾, for å gjenspeile kapasiteten for økte klimagassutslipp i disse årene.

En ytterligere tilpasning bør fastsettes for visse medlemsstater for å ta hensyn til deres særlige situasjon med både å ha en positiv grense i samsvar med vedtak nr. 406/2009/EF og enten det laveste klimagassutslippet per innbygger i samsvar med nevnte vedtak, eller den laveste andelen av klimagassutslipp fra sektorer som ikke er omfattet av nevnte vedtak, sammenlignet med deres samlede klimagassutslipp. Denne ytterligere tilpasningen bør omfatte bare en del av de reduksjonene i klimagassutslipp som kreves i tidsrommet 2021–2029 for å opprettholde stimuleringsiltak for ytterligere reduksjoner i klimagassutslipp, og for å ikke påvirke oppnåelsen av målet for 2030, idet det tas hensyn til bruken av andre tilpasninger og fleksibilitetsordninger angitt i denne forordning.

- 19) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av bestemmelsene i denne forordning om fastsettelse av de årlige utslippstildelingene for medlemsstatene, bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011⁽³⁾.
- 20) I sine konklusjoner av 23. og 24. oktober 2014 fastslo Det europeiske råd at tilgangen til og bruken av eksisterende fleksibilitetsordninger i sektorer utenfor ETS bør forbedres betraktelig for å sikre kostnadseffektivitet i Unionens felles innsats og tilnærming med hensyn til klimagassutslipp per innbygger i 2030. Som et middel for å forbedre den generelle kostnadseffektiviteten ved de samlede reduksjonene, bør medlemsstatene kunne avsette og låne deler av sine årlige utslippstildelinger. De bør også kunne overføre deler av sin årlige utslippstildeling til andre medlemsstater. Det bør sikres gjennomsliktighet i slike overføringer, og de bør utføres på en måte som er praktisk for alle parter, herunder gjennom auksjonering, ved å bruke markeds mellommenn som opererer i henhold til en agenturavtale, eller gjennom bilaterale avtaler. Slike overføringer kan være resultatet av et prosjekt eller et program for begrensning av klimagassutslipp som er gjennomført i den selgende medlemsstaten og finansiert av den mottakende medlemsstaten. Medlemsstatene bør dessuten kunne oppmuntre til opprettelse av offentlig-private partnerskap for prosjekter i henhold til artikkel 24a nr. 1 i direktiv 2003/87/EF.
- 21) Det bør opprettes en engangs fleksibilitetsordning for å gjøre det lettere for medlemsstater med nasjonale reduksjonsmål som ligger betydelig over både gjennomsnittet i Unionen og deres kostnadseffektive reduksjonspotensial, og for medlemsstater som ikke tildelte noen EU ETS-kvoter vederlagsfritt til industrianlegg i 2013, å nå målene. For å bevare målet med markedsstabilitetsreserven opprettet ved europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2015/1814⁽⁴⁾ for å håndtere en strukturell ubalanse mellom tilbud og etterspørsel i EU ETS, bør EU ETS-kvotene som det tas hensyn til ved den engangs fleksibilitetsordningen, anses som EU ETS-kvoter i omløp når det samlede antallet EU ETS-kvoter i omløp fastsettes for et bestemt år. Ved første gjennomgåelse i henhold til nevnte beslutning bør Kommisjonen vurdere om den skal opprettholde en slik regnskapsføring som EU ETS-kvoter i omløp.

(1) Kommisjonsbeslutning 2013/162/EU av 26. mars 2013 om fastsettelse av medlemsstatenes årlige utslippstildelinger for tidsrommet 2013–2020 i samsvar med europaparlaments- og rådsvedtak nr. 406/2009/EF (EUT L 90 av 28.3.2013, s. 106).

(2) Kommisjonens gjennomføringsbeslutning 2013/634/EU av 31. oktober 2013 om tilpasning av medlemsstatenes årlige utslippstildelinger for tidsrommet 2013–2020 i samsvar med europaparlaments- og rådsvedtak nr. 406/2009/EF (EUT L 292 av 1.11.2013, s. 19).

(3) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).

(4) Europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2015/1814 av 6. oktober 2015 om opprettelse og bruk av en markedsstabilitetsreserve for unionsordningen for handel med utslippskvoter for klimagasser og om endring av direktiv 2003/87/EF (EUT L 264 av 9.10.2015, s. 1).

- 22) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/841⁽¹⁾ fastsetter regnskapsregler for utslipp og opptak av klimagasser fra arealbruk, arealbruksendring og skogbruk («LULUCF» – Land Use, Land-Use Change and Forestry). Virksomhet som faller inn under virkeområdet for nevnte forordning, bør ikke omfattes av denne forordning. Ettersom miljøresultatet av denne forordning når det gjelder de oppnådde nivåene for reduksjon av klimagassutslipp, påvirkes når det tas hensyn til en mengde opp til summen av samlet nettoopptak og samlet nettoutslipp fra skogkledde arealer, avskogede arealer, forvaltet dyrket mark, forvaltet gressmark og på visse vilkår forvaltede skogarealer, og dersom det kreves i henhold til forordning (EU) 2018/841, forvaltede våtmarksområder, som definert i nevnte forordning, bør en fleksibilitetsordning for LULUCF for en største mengde på 280 millioner tonn CO₂-ekvivalenter av dette opptaket fordelt på medlemsstatene, tas med i denne forordning som en ekstra mulighet for medlemsstatene til å oppfylle sine forpliktelser når det er nødvendig. Denne samlede mengden og fordelingen mellom medlemsstatene bør ta hensyn til det lavere potensialet for begrensning innen landbruks- og arealbrukssektoren og et hensiktsmessig bidrag fra denne sektoren til begrensning og binding av klimagasser. I tillegg bør frivillig sletting av årlige utslippstildelinger i henhold til denne forordning gjøre at slike mengder tas i betraktning ved vurdering av medlemsstatenes oppfyllelse av kravene i forordning (EU) 2018/841.
- 23) Den 30. november 2016 framla Kommisjonen et forslag til en europaparlaments- og rådsforordning om styringen av energiunionen («styringsforslaget») som pålegger medlemsstatene å utarbeide integrerte nasjonale energi- og klimaplaner i forbindelse med den strategiske planleggingen av energi- og klimapolitikken for alle de fem nøkkeldimensjonene i energiunionen. I samsvar med styringsforslaget skal de nasjonale planene som gjelder for tidsrommet 2021–2030, spille en viktig rolle i medlemsstatenes planlegging av hvordan de skal oppfylle kravene i denne forordning og forordning (EU) 2018/841. For dette formål skal medlemsstatene fastsette politikker og virkemidler for å oppfylle forpliktelsene i denne forordning og i forordning (EU) 2018/841, med sikte på det langsiktige målet om å oppnå en balanse mellom utslipp og opptak av klimagasser i samsvar med Paris-avtalen. Disse planene skal også inneholde en vurdering av virkningene av de planlagte politikkene og virkemidlene for å nå målene. Ifølge styringsforslaget bør Kommisjonen i sine anbefalinger til utkastet til nasjonale planer kunne angi hvor hensiktsmessig ambisjonsnivået og den etterfølgende gjennomføringen av politikkene og virkemidlene er. Muligheten til å bruke fleksibilitetsordningen for LULUCF for å oppfylle kravene i denne forordning bør tas i betraktning når disse planene utarbeides.
- 24) Det europeiske miljøbyrået har som mål å støtte en bærekraftig utvikling og bidra til å oppnå en betydelig og målbar forbedring av miljøet ved å gi rettidig, målrettet, relevant og pålitelig informasjon til politiske beslutningstakere, offentlige institusjoner og offentligheten. Det europeiske miljøbyrået bør ved behov bistå Kommisjonen i samsvar med byråets årlige arbeidsprogram.
- 25) Eventuelle tilpasninger av virkeområdet fastsatt i artikkel 11, 24, 24a og 27 i direktiv 2003/87/EF, bør gi en tilsvarende tilpasning av den største mengden klimagassutslipp som er omfattet av denne forordning. Dersom medlemsstatene tar med ytterligere klimagassutslipp fra anlegg som tidligere var omfattet av direktiv 2003/87/EF i sine forpliktelser i henhold til denne forordning, bør disse medlemsstatene følgelig gjennomføre ytterligere politikker og virkemidler i de sektorene som er omfattet av denne forordning, for å redusere disse klimagassutslippene.
- 26) For å ta hensyn til det arbeidet som er gjort siden 2013 av de medlemsstatene som hadde et BNP per innbygger på under gjennomsnittet i Unionen i 2013, er det hensiktsmessig å opprette en begrenset særlig sikkerhetsreserve som tilsvarende opptil 105 millioner tonn CO₂-ekvivalenter, samtidig som den miljømessige integriteten til denne forordning og stimuleringstiltakene for medlemsstatene utover minstebidraget i henhold til denne forordning, opprettholdes. Sikkerhetsreserven bør komme til nytte for medlemsstater hvis BNP per innbygger er lavere enn gjennomsnittet i Unionen i 2013, hvis klimagassutslipp forblir lavere enn deres årlige utslippstildelinger for tidsrommet 2013–2020, og som har problemer med å nå sine mål for klimagassutslipp for 2030, selv om de benytter andre fleksibilitetsordninger fastsatt i denne forordning. En sikkerhetsreserve av denne størrelsen ville ha dekket en betydelig del av disse medlemsstatenes forventede samlede underskudd i tidsrommet 2021–2030, uten at det iverksettes ytterligere politikk,

⁽¹⁾ Kommisjonsforordning (EU) 2018/841 av europaparlaments- og rådsdirektiv av 30. mai 2018 om tilføyelse av utslipp og opptak av klimagasser fra arealbruk, arealbruksendring og skogbruk i klima- og energirammen for 2030, og om endring av forordning (EU) nr. 525/2013 og beslutning nr. 529/2013/EU (EUT L 156 av 19.6.2018, s. 1).

samtidig som stimuleringstiltakene for ytterligere tiltak opprettholdes. Sikkerhetsreserven bør være tilgjengelig for disse medlemsstatene i 2032 på visse vilkår, og forutsatt at bruken av den ikke undergraver oppnåelsen av Unionens mål for reduksjon av klimagassutslipp på 30 % for år 2030 i de sektorene som er omfattet av denne forordning.

- 27) For å gjenspeile utviklingen innenfor rammen av forordning (EU) 2018/841, samt for å sikre nøyaktig regnskapsføring i henhold til denne forordning, bør myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte, delegeres til Kommisjonen når det gjelder å tillate bruk av arealregnskapskategoriene forvaltede skogarealer og forvaltede våtmarksområder i henhold til fleksibilitetsordningen for LULUCF, og når det gjelder regnskapsføring av transaksjoner i henhold til denne forordning, herunder bruk av fleksibilitetsordninger, bruk av samsvarskontroll og den nøyaktige funksjonen til sikkerhetsreserven, gjennom registeret opprettet i henhold til artikkel 10 i forordning (EU) nr. 525/2013 («EU-registeret»). Opplysninger om regnskapsføring i henhold til denne forordning bør være tilgjengelige for offentligheten. De nødvendige bestemmelsene om regnskapsføring av transaksjoner bør inngå i ett enkelt dokument som kombinerer regnskapsbestemmelsene i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, forordning (EU) 2018/841, denne forordning og direktiv 2003/87/EF. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå, og at slike samråd gjennomføres i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming⁽¹⁾. For å sikre lik deltakelse i utarbeidingen av delegerede rettsakter mottar Europaparlamentet og Rådet alle dokumenter samtidig som medlemsstatenes sakkyndige, og deres sakkyndige har systematisk adgang til møter i Kommisjonens ekspertgrupper der det arbeides med å utarbeide delegerede rettsakter.
- 28) Denne forordning bør gjennomgås på nytt i 2024, og deretter hvert femte år for å vurdere hvordan den fungerer generelt, særlig med hensyn til behovet for strengere politikk og virkemidler på unionsplan. Gjennomgåelsen bør blant annet ta hensyn til utviklingen i nasjonale forhold og resultatene av den tilretteleggende dialogen i 2018 i henhold til FNs rammekonvensjon om klimaendring («Talanoa-dialogen») og den globale gjennomgangen i henhold til Paris-avtalen. Som en del av gjennomgåelsen bør balansen mellom tilbud og etterspørsel for årlige utslippstildelinger også tas i betraktning for å sikre at forpliktelsene fastsatt i denne forordning, er tilstrekkelige. I tillegg bør Kommisjonen også, som en del av sin regelmessige rapportering i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, innen 31. oktober 2019 vurdere resultatet av Talanoa-dialogen. Gjennomgåelsen for perioden etter 2030 bør være i tråd med de langsiktige målene og forpliktelsene i henhold til Paris-avtalen, og bør for dette formål gjenspeile en framgang over tid.
- 29) For å sikre en effektiv, gjennomsiktig og kostnadseffektiv rapportering og kontroll av klimagassutslipp og andre opplysninger som er nødvendige for å kunne vurdere framgangen i forhold til medlemsstatenes årlige utslippstildelinger, bør kravene til årlig rapportering og vurdering i henhold til denne forordning integreres med de relevante artiklene i forordning (EU) nr. 525/2013. Denne forordning bør også sikre at medlemsstatenes framgang med hensyn til å redusere klimagassutslippene også framover blir vurdert årlig, samtidig som det tas hensyn til utviklingen i Unionens politikk og virkemidler og opplysningene fra medlemsstatene. Annethvert år bør vurderingen omfatte den forventede utviklingen i Unionen med hensyn til oppfyllelse av reduksjonsmålene og i medlemsstatene med hensyn til oppfyllelse av deres forpliktelser. Bruken av fradragene bør imidlertid bare vurderes hvert femte år, slik at det potensielle bidraget fra skogkledde arealer, avskogede arealer, forvaltet dyrket mark og forvaltet gressmark som skjer i henhold til forordning (EU) 2018/841, kan tas i betraktning. Dette berører ikke Kommisjonens plikt til å sikre samsvar med medlemsstatenes forpliktelser som følger av denne forordning, eller Kommisjonens myndighet til å innlede traktatbruddsbehandling for dette formål.
- 30) Forordning (EU) nr. 525/2013 bør derfor endres.
- 31) Ettersom målene for denne forordning, som særlig er å fastsette forpliktelser for medlemsstatene når det gjelder deres minstebidrag for tidsrommet 2021–2030 for å oppfylle Unionens mål for reduksjon av sine klimagassutslipp og bidra til oppnåelse av målene i Paris-avtalen, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av deres omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

⁽¹⁾ EUT L 123 av 12.5. 2016, s. 1.

- 32) Denne forordning berører ikke strengere nasjonale mål.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål

Denne forordning fastsetter forpliktelser for medlemsstatene når det gjelder deres minstebidrag for tidsrommet 2021–2030 for å oppfylle Unionens mål for reduksjon av sine klimagassutslipp med 30 % fra 2005-nivå innen 2030 i de sektorene som er omfattet av artikkel 2 i denne forordning, og bidrar til oppnåelse av målene i Paris-avtalen. Denne forordning fastsetter også regler om fastsettelse av årlige utslippstildelinger og for vurdering av medlemsstatenes framgang med hensyn til å oppfylle sine minstebidrag.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Denne forordning får anvendelse på klimagassutslipp fra IPCC-kildekategoriene energi, industriprosesser og produktbruk, landbruk og avfall som fastsatt i henhold til forordning (EU) nr. 525/2013, unntatt klimagassutslipp fra virksomhet oppført i vedlegg I til direktiv 2003/87/EF.
2. Uten at det berører artikkel 7 og artikkel 9 nr. 2 i denne forordning, får denne forordning ikke anvendelse på utslipp og opptak av klimagasser som er omfattet av forordning (EU) 2018/841.
3. I henhold til denne forordning skal CO₂-utslipp fra IPCCs kildekategori «1.A.3.A sivil luftfart» behandles som lik null.

Artikkel 3

Definisjoner

I denne forordning menes med

- 1) «klimagassutslipp» utslipp i tonn CO₂-ekvivalenter av karbondioksid (CO₂), metan (CH₄), dinitrogenoksid (N₂O), hydrofluorkarboner (HFK), perfluorkarboner (PFK), nitrogentrifluorid (NF₃) og svovelheksafluorid (SF₆) fastsatt i samsvar med forordning (EU) nr. 525/2013 og som omfattes av virkeområdet for denne forordning,
- 2) «årlige utslippstildelinger» det høyeste tillatte klimagassutslippet for hvert år mellom 2021 og 2030, fastsatt i samsvar med artikkel 4 nr. 3 og artikkel 10,
- 3) «EU ETS-kvote» en «kvote» som definert i artikkel 3 bokstav a) i direktiv 2003/87/EF.

Artikkel 4

Årlige utslippsnivåer for tidsrommet 2021–2030

1. Hver medlemsstat skal i 2030 ha begrenset sine klimagassutslipp med minst den prosentsatsen som er fastsatt for denne medlemsstaten i vedlegg I i forhold til dens klimagassutslipp i 2005, som fastsatt i samsvar med nr. 3 i denne artikkel.
2. Med forbehold for fleksibilitetsordningene fastsatt i artikkel 5, 6 og 7 i denne forordning, tilpasningene fastsatt i artikkel 10 nr. 2 i denne forordning, og idet det tas hensyn til eventuelle fradrag som følge av anvendelsen av artikkel 7 i vedtak nr. 406/2009/EF, skal hver medlemsstat sikre at dens klimagassutslipp i hvert år mellom 2021 og 2029 ikke overstiger den grensen som er definert med et lineært forløp som begynner på gjennomsnittet av dens klimagassutslipp i 2016, 2017 og 2018 fastsatt i samsvar med nr. 3 i denne artikkel, og som slutter i 2030 på den grensen som er fastsatt for denne medlemsstaten i vedlegg I til denne forordning. Det lineære forløpet til en medlemsstat skal begynne fem tolvdelar inne i tidsrommet 2019–2020 eller i 2020, avhengig av hva som gir lavest tildeling for den berørte medlemsstaten.
3. Kommisjonen skal vedta gjennomføringsrettsakter som fastsetter de årlige utslippstildelingene for årene 2021–2030 i tonn CO₂-ekvivalenter som angitt i nr. 1 og 2 i denne artikkel. I henhold til disse gjennomføringsrettsaktene skal Kommisjonen foreta en omfattende gjennomgåelse av de nyeste nasjonale fortegnelsesdataene for årene 2005 og 2016–2018 som medlemsstatene har framlagt i samsvar med artikkel 7 i forordning (EU) nr. 525/2013.

Disse gjennomføringsrettsaktene skal angi den verdien for hver medlemsstats klimagassutslipp i 2005 som brukes til å fastsette de årlige utslippstildelingene angitt i nr. 1 og 2.

4. Disse gjennomføringsrettsaktene skal, basert på de prosentsatsene som er meldt av medlemsstatene i henhold til artikkel 6 nr. 3, også angi de samlede mengdene som kan tas i betraktning for en medlemsstats oppfyllelse av kravene i henhold til artikkel 9 mellom 2021 og 2030. Dersom summen av alle medlemsstatenes samlede mengder overstiger den samlede felles summen på 100 millioner, skal den samlede mengden for hver enkelt medlemsstat reduseres på et pro rata-grunnlag slik at den samlede felles summen ikke overskrides.

5. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas i samsvar med undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 14.

Artikkel 5

Fleksibilitetsordninger i form av lån, avsetninger og overføringer

1. For årene 2021–2025 kan en medlemsstat låne en mengde på opptil 10 % av sin årlige utslippstildeling for det påfølgende året.

2. For årene 2026–2029 kan en medlemsstat låne en mengde på opptil 5 % av sin årlige utslippstildeling for det påfølgende året.

3. En medlemsstat hvis klimagassutslipp for et gitt år er lavere enn dens årlige utslippstildeling for det aktuelle året, kan, idet det tas hensyn til bruken av fleksibilitetsordningene fastsatt i denne artikkel og artikkel 6,

a) for år 2021 avsette den overskytende delen av sin årlige utslippstildeling til etterfølgende år fram til 2030, og

b) for årene 2022–2029 avsette den overskytende delen av sin årlige utslippstildeling opp til et nivå på 30 % av sine årlige utslippstildelinger fram til det aktuelle året til etterfølgende år fram til 2030.

4. En medlemsstat kan overføre opptil 5 % av sin årlige utslippstildeling for et gitt år til andre medlemsstater for årene 2021–2025, og opptil 10 % for årene 2026–2030. Den mottakende medlemsstaten kan bruke denne mengden til å oppfylle kravene i artikkel 9 for det aktuelle året eller for etterfølgende år fram til 2030.

5. En medlemsstat hvis gjennomgåtte klimagassutslipp for et gitt år er lavere enn dens årlige utslippstildeling for det aktuelle året, kan, idet det tas hensyn til bruken av fleksibilitetsordningene fastsatt i nr. 1–4 i denne artikkel og i artikkel 6, overføre denne overskytende delen av sin årlige utslippstildeling til andre medlemsstater. Den mottakende medlemsstaten kan bruke denne mengden til å oppfylle kravene i artikkel 9 for det aktuelle året eller for etterfølgende år fram til 2030.

6. Medlemsstatene kan bruke inntekter fra overføringer av årlige utslippstildelinger i henhold til nr. 4 og 5 til å bekjempe klimaendringene i Unionen eller i tredjestater. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om alle tiltak som treffes i henhold til dette nummer.

7. Enhver overføring av årlige utslippstildelinger i henhold til nr. 4 og 5 kan være resultatet av et prosjekt eller et program for begrensning av klimagassutslipp som er gjennomført i den selgende medlemsstaten og finansiert av den mottakende medlemsstaten, forutsatt at dobbelttelling unngås og sporbarhet sikres.

8. Medlemsstatene kan bruke godskrevne utslippsenheter utstedt til prosjekter i henhold til artikkel 24a nr. 1 i direktiv 2003/87/EF, til å oppfylle kravene i artikkel 9 i denne forordning uten noen mengdebegrensning, forutsatt at dobbelttelling unngås.

Artikkel 6

Fleksibilitetsordning for visse medlemsstater etter reduksjon av EU ETS-kvoter

1. Medlemsstatene oppført i vedlegg II til denne forordning, kan få en begrenset annullering på opptil høyst 100 millioner EU ETS-kvoter som samlet tas i betraktning for deres oppfyllelse av kravene i denne forordning. Slik annullering skal gjøres fra auksjonsmengdene i den berørte medlemsstaten i samsvar med artikkel 10 i direktiv 2003/87/EF.

2. EU ETS-kvotene som tas i betraktning i henhold til nr. 1 i denne artikkel, skal anses som EU ETS-kvoter i omløp i henhold til artikkel 1 nr. 4 i beslutning (EU) 2015/1814.

Ved første gjennomgåelse i henhold til artikkel 3 i nevnte beslutning skal Kommisjonen vurdere om den skal opprettholde regnskapsføringen angitt i første ledd i dette nummer.

3. Medlemsstatene oppført i vedlegg II, skal senest 31. desember 2019 underrette Kommisjonen om eventuelle planer om å benytte den begrensede annulleringen av EU ETS-kvoter nevnt i nr. 1 i denne artikkel, opp til den prosentsatsen som er oppført i vedlegg II for hvert år i tidsrommet 2021–2030 for hver berørt medlemsstat for dens oppfyllelse av kravene i artikkel 9.

Medlemsstatene oppført i vedlegg II, kan beslutte å endre den meldte prosentsatsen nedover én gang i 2024 og én gang i 2027. I slike tilfeller skal den berørte medlemsstaten underrette Kommisjonen om dette innen henholdsvis 31. desember 2024 eller 31. desember 2027.

4. På anmodning fra en medlemsstat skal den sentrale forvalteren som er utpekt i henhold til artikkel 20 nr. 1 i direktiv 2003/87/EF («den sentrale forvalteren»), ta i betraktning en mengde på opptil den samlede mengden fastsatt i henhold til artikkel 4 nr. 4 i denne forordning for den aktuelle medlemsstatens oppfyllelse av kravene i artikkel 9 i denne forordning. En tidel av den samlede mengden av EU ETS-kvoter som er fastsatt i henhold til artikkel 4 nr. 4 i denne forordning, skal annulleres i henhold til artikkel 12 nr. 4 i direktiv 2003/87/EF for hvert år fra 2021 til 2030 for den aktuelle medlemsstaten.

5. Dersom en medlemsstat i samsvar med nr. 3 i denne artikkel har underrettet Kommisjonen om sin beslutning om å endre den tidligere meldte prosentsatsen nedover, skal en tilsvarende lavere mengde EU ETS-kvoter annulleres for den aktuelle medlemsstaten for hvert år i henholdsvis 2026–2030 eller 2028–2030.

Artikkel 7

Ytterligere bruk av et nettoopptak på opptil 280 millioner fra LULUCF

1. I den grad en medlemsstats klimagassutslipp overstiger dens årlige utslippstildelinger for et gitt år, herunder eventuelle årlige utslippstildelinger som er avsatt i samsvar med artikkel 5 nr. 3 i denne forordning, kan en mengde opp til summen av samlet nettoopptak og samlet nettoutslipp fra de kombinerte arealregnskapskategoriene skogkledde arealer, avskogede arealer, forvaltet dyrket mark, forvaltet gressmark og, med forbehold for de delegerte rettsaktene som er vedtatt i samsvar med nr. 2 i denne artikkel, forvaltede skogarealer og forvaltede våtmarksområder, som nevnt i bokstav a) og b) i artikkel 2 nr. 1 i forordning (EU) 2018/841, tas i betraktning med henblikk på dens oppfyllelse av kravene i artikkel 9 i denne forordning for det aktuelle året, forutsatt at

- a) den akkumulerte mengden som tas i betraktning for denne medlemsstaten for alle årene i tidsrommet 2021–2030, ikke overstiger den største mengden samlede nettoopptak fastsatt i vedlegg III til denne forordning for den berørte medlemsstaten,
- b) en slik mengde overstiger denne medlemsstatens krav i henhold til artikkel 4 i forordning (EU) 2018/841,
- c) medlemsstaten ikke har ervervet mer nettoopptak i henhold til forordning (EU) 2018/841 fra andre medlemsstater enn den har overført,
- d) medlemsstaten har oppfylt kravene i forordning (EU) 2018/841, og
- e) medlemsstaten har framlagt en beskrivelse av den tiltenkte bruken av fleksibilitetsordningen som er tilgjengelig i henhold til dette nummer i samsvar med artikkel 7 nr. 1 annet ledd i forordning (EU) nr. 525/2013.

2. Kommisjonen skal vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 13 i denne forordning for å endre tittelen på forordningens vedlegg III med hensyn til arealregnskapskategoriene for å

- a) ta hensyn til bidraget fra arealregnskapskategorien forvaltede skogarealer og samtidig overholde den største mengden samlet nettoopptak for hver medlemsstat nevnt i vedlegg III til denne forordning, dersom delegerte rettsakter som fastsetter referansenivåer for skog, er vedtatt i samsvar med artikkel 8 nr. 8 eller 9 i forordning (EU) 2018/841, og
- b) ta hensyn til bidraget fra arealregnskapskategorien forvaltede våtmarksområder og samtidig overholde den største mengden samlet nettoopptak for hver medlemsstat nevnt i vedlegg III til denne forordning, dersom det kreves at alle medlemsstater skal regnskapsføre denne kategorien i henhold til forordning (EU) 2018/841.

*Artikkel 8***Korrigerende tiltak**

1. Dersom Kommisjonen i sin årlige vurdering i henhold til artikkel 21 i forordning (EU) nr. 525/2013, og idet det tas hensyn til den tiltenkte bruken av fleksibilitetsordningene nevnt i artikkel 5, 6 og 7 i denne forordning, fastslår at en medlemsstat ikke gjør tilstrekkelige framskritt med hensyn til å oppfylle sine forpliktelser i henhold til artikkel 4 i denne forordning, skal den aktuelle medlemsstaten innen tre måneder framlegge for Kommisjonen en plan for korrigerende tiltak som omfatter
 - a) ytterligere tiltak som medlemsstatene skal gjennomføre for å oppfylle sine særlige forpliktelser i henhold til artikkel 4 i denne forordning, gjennom nasjonale politikker og virkemidler og gjennomføring av unionstiltak,
 - b) en klar tidsplan for gjennomføring av slike tiltak, som gjør det mulig å vurdere årlige framskritt i gjennomføringen.
2. I samsvar med sitt årlige arbeidsprogram skal Det europeiske miljøbyrået bistå Kommisjonen i dens arbeid for å vurdere slike planer for korrigerende tiltak.
3. Kommisjonen kan avgi en uttalelse om robustheten i planene for korrigerende tiltak som er framlagt i samsvar med nr. 1, og skal i så fall gjøre dette innen fire måneder etter mottak av disse planene. Den berørte medlemsstaten skal ta størst mulig hensyn til Kommisjonens uttalelse og kan derfor revidere sin plan for korrigerende tiltak.

*Artikkel 9***Samsvarskontroll**

1. Dersom de gjennomgåtte klimagassutslippene i en medlemsstat overstiger dens årlige utslippstildeling for et bestemt år i perioden, og idet det tas hensyn til nr. 2 i denne artikkel og fleksibilitetsordningen som er brukt i samsvar med artikkel 5, 6 og 7, får følgende tiltak anvendelse i 2027 og 2032:
 - a) Til medlemsstatens klimagassutslippstall for det påfølgende året legges det til en mengde tilsvarende mengden i tonn CO₂-ekvivalenter av de overskytende klimagassutslippene, multiplisert med en faktor på 1,08, i samsvar med tiltakene vedtatt i henhold til artikkel 12.
 - b) Medlemsstaten skal midlertidig forbys å overføre noen del av sin årlige utslippstildeling til en annen medlemsstat fram til den har oppfylt kravene i artikkel 4.

Den sentrale forvalteren skal innføre forbudet nevnt i første ledd bokstav b), i EU-registeret.

2. Dersom en medlemsstats klimagassutslipp i enten tidsrommet 2021–2025 eller 2026–2030 nevnt i artikkel 4 i forordning (EU) 2018/841, oversteg dens klimagassopptak, som fastsatt i samsvar med artikkel 12 i nevnte forordning, skal den sentrale forvalteren trekke fra den aktuelle medlemsstatens årlige utslippstildelinger en mengde tilsvarende disse overskytende klimagassutslippene i tonn CO₂-ekvivalenter for de relevante årene.

*Artikkel 10***Tilpasninger**

1. Kommisjonen skal tilpasse de årlige utslippstildelingene for hver medlemsstat i henhold til artikkel 4 i denne forordning for å ta hensyn til
 - a) tilpasninger til antall EU ETS-kvoter som er utstedt i henhold til artikkel 11 i direktiv 2003/87/EF som følge av en endring med hensyn til hvilke kilder som er relevante for nevnte direktivs virkeområde, i samsvar med de kommisjonsbeslutningene som treffes i henhold til nevnte direktiv om den endelige godkjenningen av de nasjonale tildelingsplanene for tidsrommet 2008–2012,
 - b) tilpasninger til henholdsvis antall EU ETS-kvoter eller godskrevne utslippsenheter utstedt i henhold til artikkel 24 og 24a i direktiv 2003/87/EF når det gjelder reduksjon av klimagassutslipp i en medlemsstat, og
 - c) tilpasninger til antall EU ETS-kvoter i forbindelse med klimagassutslipp fra anlegg som er unntatt fra EU ETS i samsvar med artikkel 27 i direktiv 2003/87/EF, i det tidsrommet de er unntatt.

2. Mengden som er angitt i vedlegg IV, skal legges til den årlige utslippstildelingen for år 2021 for hver medlemsstat som er nevnt i det nevnte vedlegget.
3. Kommisjonen skal offentliggjøre tallene som følger av slike tilpasninger.

Artikkel 11

Sikkerhetsreserve

1. En sikkerhetsreserve som tilsvarer en mengde på opptil 105 millioner tonn CO₂-ekvivalenter, skal være opprettet i EU-registeret, med forbehold for at unionsmålet nevnt i artikkel 1 er oppfylt. Sikkerhetsreserven skal være tilgjengelig i tillegg til fleksibilitetsordningene fastsatt i artikkel 5, 6 og 7.
2. En medlemsstat kan utnytte sikkerhetsreserven forutsatt at alle følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Medlemsstatens BNP per innbygger i markedspriser i 2013, som offentliggjort av Eurostat i april 2016, var lavere enn gjennomsnittet i Unionen.
 - b) Medlemsstatens akkumulerte klimagassutslipp for årene 2013–2020 i de sektorene som omfattes av denne forordning, er lavere enn dens akkumulerte årlige utslippstildelinger for årene 2013–2020.
 - c) Medlemsstatens klimagassutslipp overstiger dens årlige utslippstildelinger i tidsrommet 2026–2030, selv om den
 - i) har uttømt fleksibilitetsordningene fastsatt i artikkel 5 nr. 2 og 3,
 - ii) i størst mulig grad har brukt nettoopptak som nevnt i artikkel 7, selv om den mengden ikke når nivået fastsatt i vedlegg III, og
 - iii) ikke har foretatt noen nettooverføringer til andre medlemsstater i henhold til artikkel 5.
3. En medlemsstat som oppfyller vilkårene nevnt i nr. 2 i denne artikkel, skal motta en ytterligere mengde fra sikkerhetsreserven som maksimalt skal dekke dens underskudd, og som skal brukes til å oppfylle kravene i artikkel 9. Denne mengden skal ikke overstige 20 % av dens samlede overoppnåelse i tidsrommet 2013–2020.

Dersom den resulterende felles mengden som skal mottas av alle medlemsstater som oppfyller vilkårene nevnt i nr. 2 i denne artikkel, overstiger grensen nevnt i nr. 1 i denne artikkel, skal den mengden som skal mottas av hver av disse medlemsstatene, reduseres på et pro rata-grunnlag.

4. Alle gjenstående mengder i sikkerhetsreserven etter fordelingen i samsvar med nr. 3 første ledd, skal fordeles mellom medlemsstatene nevnt i nevnte ledd proporsjonalt med deres gjenværende underskudd, men skal ikke overstige det. For hver av disse medlemsstatene kan denne mengden komme i tillegg til prosentsatsen nevnt i nevnte ledd.

5. Etter at gjennomgåelsen nevnt i artikkel 19 i forordning (EU) nr. 525/2013 for år 2020 er avsluttet, skal Kommisjonen, for hver medlemsstat som oppfyller vilkårene i nr. 2 bokstav a) og b) i denne artikkel, offentliggjøre de mengdene som tilsvarer 20 % av den samlede overoppnåelsen i tidsrommet 2013–2020, som nevnt i nr. 3 første ledd i denne artikkel.

Artikkel 12

Register

1. Kommisjonen skal vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 13 for å utfylle denne forordning med sikte på å sikre nøyaktig regnskapsføring i henhold til denne forordning gjennom EU-registeret, når det gjelder
 - a) de årlige utslippstildelingene,
 - b) fleksibilitetsordningene som er brukt i henhold til artikkel 5, 6 og 7,
 - c) samsvarskontrollene i henhold til artikkel 9,
 - d) tilpasningene i henhold til artikkel 10, og
 - e) sikkerhetsreserven i henhold til artikkel 11.

2. Den sentrale forvalteren skal gjennomføre en automatisk kontroll av hver enkelt transaksjon i EU-registeret som følge av denne forordning, og skal om nødvendig blokkere transaksjoner for å sikre at det ikke forekommer uregelmessigheter.
3. Opplysningene nevnt i nr. 1 bokstav a)–e) og i nr. 2, skal være tilgjengelige for offentligheten.

Artikkel 13

Utøvelse av delegert myndighet

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta de delegerte rettsaktene nevnt i artikkel 7 nr. 2 og artikkel 12 nr. 1, skal gis Kommisjonen for en periode på fem år fra 9. juli 2018. Kommisjonen skal utarbeide en rapport om den delegerte myndigheten senest ni måneder før utgangen av femårsperioden. Den delegerte myndigheten skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg slik forlengelse senest tre måneder før utgangen av hver periode.
3. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 7 nr. 2 og artikkel 12 nr. 1, kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. Beslutningen om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Den får anvendelse dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*, eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.
4. Før Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den rådspørre sakkyndige utpekt av hver medlemsstat i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming
5. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.
6. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 7 nr. 2 og artikkel 12 nr. 1, skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse innen en frist på to måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet eller Rådet, eller dersom både Europaparlamentet og Rådet før utløpet av nevnte frist har underrettet Kommisjonen om at de ikke har til hensikt å gjøre innsigelse. På Europaparlamentets eller Rådets initiativ forlenges denne fristen med to måneder.

Artikkel 14

Komitéprosedyre

1. Kommisjonen skal bistås av Komiteen for klimaendringer nedsatt ved forordning (EU) nr. 525/2013. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikkel 15

Gjennomgåelse

1. Denne forordning skal gjennomgås jevnlig, idet det blant annet tas hensyn til utviklingen av nasjonale forhold, hvordan alle sektorer i økonomien bidrar til reduksjon av klimagassutslipp, den internasjonale utviklingen og arbeidet for å nå de langsiktige målene i Paris-avtalen.
2. Kommisjonen skal innen seks måneder etter hver globale gjennomgang avtalt i henhold til artikkel 14 i Paris-avtalen, framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av denne forordning, herunder balansen mellom tilbud og etterspørsel for årlige utslippstildelinger, samt om denne forordnings bidrag til Unionens generelle mål for reduksjon av klimagassutslipp for 2030 og dens bidrag til oppnåelse av målene i Paris-avtalen, særlig med hensyn til behovet for ytterligere EU-politikk og -tiltak, i lys av de nødvendige reduksjonene i klimagassutslipp i Unionen og dens medlemsstater, herunder en ramme for tiden etter 2030, og den kan også eventuelt framlegge forslag.

Disse rapportene skal ta hensyn til de strategiene som er utarbeidet i henhold til artikkel 4 i forordning (EU) nr. 525/2013 med sikte på å bidra til å utforme en langsiktig strategi for Unionen.

*Artikkel 16***Endringer av forordning (EU) nr. 525/2013**

I forordning (EU) nr. 525/2013 gjøres følgende endringer:

1) I artikkel 7 nr. 1 gjøres følgende endringer:

a) Ny bokstav skal lyde:

«aa) Fra og med 2023, sine menneskeskapte utslipp av klimagasser nevnt i artikkel 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/842(*) for år X-2, i samsvar med rapporteringskravene i FNs rammekonvensjon om klimaendring.

(*) Europaparlaments- og kommisjonsforordning (EU) 2018/842 av 30. mai 2018 om medlemsstatenes bindende årlige reduksjoner av klimagassutslipp i tidsrommet 2021–2030 som bidrag til klimatiltak for å oppfylle forpliktelsene i henhold til Paris-avtalen, og om endring av forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 156 av 19.6.2018, s. 26).»

b) Annet ledd skal lyde:

«I sine rapporter skal medlemsstatene hvert år underrette Kommisjonen om eventuelle planer om å bruke fleksibilitetsordningene fastsatt i artikkel 5 nr. 4 og 5 og artikkel 7 i forordning (EU) 2018/842, samt om bruken av inntekter i samsvar med artikkel 5 nr. 6 i nevnte forordning. Innen tre måneder etter å ha mottatt disse opplysningene fra medlemsstatene, skal Kommisjonen gjøre opplysningene tilgjengelige for komiteen nevnt i artikkel 26 i denne forordning.»

2) I artikkel 13 nr. 1 bokstav c) skal nytt punkt lyde:

«ix) fra og med 2023, opplysninger om nasjonal politikk og nasjonale tiltak som er gjennomført for å oppfylle forpliktelsene i henhold til forordning (EU) 2018/842, og opplysninger om nasjonale politikker og virkemidler som er planlagt med sikte på å begrense klimagassutslipp utover deres forpliktelser i henhold til nevnte forordning.»

3) I artikkel 14 nr. 1 skal ny bokstav lyde:

«f) fra og med 2023, samlede klimagassframskrivninger og separate anslag over forventede klimagassutslipp for de utslippskildene som omfattes av forordning (EU) 2018/842 og direktiv 2003/87/EF.»

4) I artikkel 21 nr. 1 skal ny bokstav lyde:

«c) Forpliktelser i henhold til artikkel 4 i forordning (EU) nr. 2018/842. Vurderingen skal ta hensyn til utviklingen i Unionens politikk og tiltak og til opplysningene fra medlemsstatene. Annethvert år skal vurderingen også inneholde den forventede utviklingen i Unionen mot gjennomføringen av dens nasjonalt fastsatte bidrag til Paris-avtalen, som inneholder Unionens forpliktelse til reduksjoner i klimagassutslipp for hele økonomien, og den forventede utviklingen i medlemsstatene mot oppfyllelsen av deres forpliktelser i henhold til nevnte forordning.»

*Artikkel 17***Ikrafttredelse**

Denne forordning trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg 30. mai 2018.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

L. PAVLOVA

Formann

VEDLEGG I

REDUKSJONER I KLIMAGASSUTSLIPP I MEDLEMSSTATENE I HENHOLD TIL ARTIKKEL 4 NR. 1

	Reduksjoner i klimagassutslipp i medlemsstatene i 2030 i forhold til 2005-nivå, fastsatt i samsvar med artikkel 4 nr. 3
Belgia	–35 %
Bulgaria	–0 %
Den tsjekkiske republikk	–14 %
Danmark	–39 %
Tyskland	–38 %
Estland	–13 %
Irland	–30 %
Hellas	–16 %
Spania	–26 %
Frankrike	–37 %
Kroatia	–7 %
Italia	–33 %
Kypros	–24 %
Latvia	–6 %
Litauen	–9 %
Luxembourg	–40 %
Ungarn	–7 %
Malta	–19 %
Nederland	–36 %
Østerrike	–36 %
Polen	–7 %
Portugal	–17 %
Romania	–2 %
Slovenia	–15 %
Slovakia	–12 %
Finland	–39 %
Sverige	–40 %
Det forente kongerike	–37 %

VEDLEGG II

MEDLEMSSTATER SOM KAN FÅ EN BEGRENSET ANNULLERING AV EU ETS-KVOTER SOM TAS I BETRAKTNING FOR
OPPFYLLELSE AV KRAVENE I ARTIKKEL 6

	Største proSENTSATS av klimagassutslipp i 2005, fastsatt i samsvar med artikkel 4 nr. 3
Belgia	2 %
Danmark	2 %
Irland	4 %
Luxembourg	4 %
Malta	2 %
Nederland	2 %
Østerrike	2 %
Finland	2 %
Sverige	2 %

VEDLEGG III

SAMLET NETTOOPTAK FRA SKOGKLEDDE AREALER, AVSKOGEDE AREALER, FORVALTET DYRKET MARK OG FORVALTET GRESSMARK SOM MEDLEMSSTATENE KAN TA I BETRAKTNING FOR OPPFYLLELSE AV KRAVENE I ARTIKKEL 7 NR. 1 BOKSTAV A) FOR TIDSROMMET 2021–2030

	Største mengde uttrykt i millioner tonn CO ₂ -ekvivalenter
Belgia	3,8
Bulgaria	4,1
Den tsjekkiske republikk	2,6
Danmark	14,6
Tyskland	22,3
Estland	0,9
Irland	26,8
Hellas	6,7
Spania	29,1
Frankrike	58,2
Kroatia	0,9
Italia	11,5
Kypros	0,6
Latvia	3,1
Litauen	6,5
Luxembourg	0,25
Ungarn	2,1
Malta	0,03
Nederland	13,4
Østerrike	2,5
Polen	21,7
Portugal	5,2
Romania	13,2
Slovenia	1,3
Slovakia	1,2
Finland	4,5
Sverige	4,9
Det forente kongerike	17,8
Største mengde i alt:	280

VEDLEGG IV

MENGE FOR TILPASNING I HENHOLD TIL ARTIKKEL 10 NR. 2

	Tonn CO ₂ -ekvivalenter
Bulgaria	1 602 912
Den tsjekkiske republikk	4 440 079
Estland	145 944
Kroatia	1 148 708
Latvia	1 698 061
Litauen	2 165 895
Ungarn	6 705 956
Malta	774 000
Polen	7 456 340
Portugal	1 655 253
Romania	10 932 743
Slovenia	178 809
Slovakia	2 160 210